

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jamen hr. Duetoft, jeg vil da bare gerne sige, at sommerhuslovgivningen hører under planlovgivningen, og derfor er det under Miljøministeriet, og det var såmænd bare i tilknytning til det. Da der er blevet rejst nogle spørgsmål om EF i forhold til planloven og vi jo unægtelig har et forslag om, at man skal have lov til at bo i sit sommerhus, hvis man har ejet det i 10 år, så siger jeg bare, at vi må undersøge, om det har nogen EF-sammenhæng.

Andet har jeg strengt taget ikke sagt.

Jeg bliver nødt til at sige, at det, vi behandler her, er jo miljø- og planlove, og det er såmænd derfor, jeg har taget ordet sommerhus i min mund. Det er ikke, fordi jeg tror, at en franskmænd ikke skal efterleve det, der er almindeligt miljø her i landet. Det har overhovedet ikke noget med den debat at gøre.

Jeg tror, at hr. Duetoft er lidt for følsom på det her felt. Næh, det her er et strengt sagligt politisk problem, som vi kan være enige eller uenige om. Og det hører faktisk hjemme her, fordi det er under mit område, Miljøministeriets område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 26:

Forslag til lov om tilskud til miljøaktiviteter i Østlandene.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 4/10 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Trøjborg (S):**

Jeg er glad for at være ordfører under den høje formands ledelse af Tingets forhandlinger.

Jeg forstår, at det giver anledning til en noget friere sprogbrug – eller det gør det måske ikke – end vi er vant til hos både deltagere i debatten og formanden.

Det får mig til at mindes, da jeg som ordfører fremsatte et forslag til beslutning i Folketinget i november 1989 om en Østlandestøtte, der til forveksling lignede lovforslaget her. Da var regeringen repræsenteret ved udenrigsministeren, og han sagde, at det socialdemokratiske forslag ikke var udtryk for andet end almindelig socialdemokratisk markeringstrang og sandkasseleg.

Jeg er glad for, at markeringstrangen og sandkasselegen er blevet til virkelighed, således at forslaget kunne vedtages med et bredt flertal den 8. februar 1990, og jeg er også glad for at kunne notere mig, at forslaget nu foreligger i lovsform.

Det, jeg vil sige i den forbindelse, er, at opgaven er akkurat lige så stor med hensyn til at gøre noget for miljøet i Østlandene i 1990, som den var, da forslaget oprindelig blev fremsat i 1989. Problemerne er fortsat meget, meget store. Jeg tror også, det er væsentligt, at vi siger, at den fredsdividende, som vi håber at få ud af den positive sikkerhedspolitiske udvikling, skal gå til at støtte den demokratiske udvikling i Østlandene. Og dette forslag er blot et beskedent bidrag til fuldførelsen af en sådan politik.

Det er vigtigt, at vi gør noget for miljøet i Østlandene. Det er også vigtigt, at danske virksomheder får mulighed for at få hjælp ad denne vej til at komme på banen.

Jeg vil gerne sige, at vi vil medvirke til en meget hurtig vedtagelse af lovforslaget. Jeg skal kun knytte en enkelt kommentar til et spørgsmål, som vi vil bede om en nærmere diskussion af i Folketingets Miljøudvalg.

Det er spørgsmålet: Hvordan får vi bedst muligt koordineret de støtteordninger – efterhånden ganske mange støtteordninger – der er opbygget omkring Østlandestøtte? Vi har jo et par ordninger herhjemme, vi har den interministerielle Østlandepulje, vi har IØ-støtteordningen. Der er også forholdet til den nordiske støtteordning for miljø, og der er også forholdet til